

Arrest

nr. 97 088 van 13 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 december 2012.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat S. HOOYBERGHS en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De eerste asielaanvraag van verzoekster werd geweigerd bij ’s Raads arrest nr. 78 924 van 10 april 2012 omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te

schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

In haar tweede asielaanvraag volhardt verzoekster in de verklaringen die zij in haar eerste asielaanvraag naar voor bracht, meer bepaald een vrees wegens een bekering tot het Assyrische christendom. In haar arrest nr. 78 924 van 10 april 2012 motiveerde de Raad uitvoerig waarom aan de beweerde bekering van verzoekster geen enkel geloof kan worden gehecht.

In haar tweede asielaanvraag voert verzoekster een nieuw gegeven aan, namelijk een doop tot het christendom in België op 17 mei 2012. Gelet op de vaststelling dat verzoekster zich in haar eerste asielaanvraag bediende van vervalste documenten en bedrieglijke verklaringen ontbeert verzoekster de noodzakelijk algehele geloofwaardigheid om aan haar verklaringen het voordeel van de twijfel toe te kennen. Bijgevolg maakt zij niet aannemelijk dat haar bekering oprecht is, noch dat zij, in weerwil van het ernstige veiligheidsrisico dat dit met zich meebrengt, bij terugkeer naar Irak het christelijke geloof openbaar en in familiekring zal belijden.

Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van die aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 78 924 van 10 april 2012 anders zou zijn geweest indien deze gegevens alsdan zouden hebben voorgelegen. De tweede asielaanvraag bevat verder geen geloofwaardige elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest.

Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoekster niet in staat om aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Irak.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

In de mate verzoekende partij uitgebreid verweer voert tegen het arrest nr. 78 924 van 10 april 2012 naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat geen enkel geloof werd gehecht aan haar bewering gedoopt en bekeerd te zijn tot het christendom door een priester van de Assyrische kerk, gaat zij voorbij aan het kracht van gewijsde van voormeld arrest.

Met betrekking tot het doopsel van verzoekende partij in België op 17 mei 2012, ten bewijze waarvan zij ter terechtzitting een verklaring neerlegt van ere-hoofdaalmoezenier van het Belgisch gevangeniswezen F.S., merkt de Raad op dat bij asielaanvragen gegrond op activiteiten in het gastland (*réfugié sur place*) er een bijzondere bewijslast geldt, namelijk dat indien een kandidaat-vluchteling niet vervolgd werd in

zijn land van herkomst het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie zal met een grotere dan normale strengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen en de verzoeker moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen. Bij de beoordeling van de elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald in geval er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, "Note on refugee sur place claims, d) Procedural aspects", februari 2004).

In casu dient vooreerst te worden herhaald dat verzoekende partij in haar eerste asielaanvraag geen vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade heeft aangetoond vanwege haar familieleden, derden, of overheid om wat voor reden dan ook. Meer nog, uit de beoordeling van de eerste asielaanvraag blijkt dat zij manifest leugenachtige verklaringen heeft afgelegd en (ver)vals(t)e stukken heeft ingediend ten einde een bekering naar het Christendom te bewijzen. Voorts kan daar aan toegevoegd worden dat verzoekende partij een master in de Sharia heeft en les gaf in Irak op een middelbare school. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekende partij in 2006 haar land verliet om asiel aan te vragen (onder een andere naam) in Nederland. Verzoekende partij kan dan ook, mede gelet op haar leeftijd, niet overtuigen dat de houding van haar familie strenger is geworden en aangescherpt is omdat zij zou zijn weggelopen (gehoor tweede asielaanvraag vraag 24).

Naast deze persoonlijke elementen is het noodzakelijk de situatie in het land van herkomst te onderzoeken om de reële kans op vervolging in te schatten. De Raad merkt echter op dat de informatie in het administratief dossier bestaat uit de "Subject Related Briefing "Irak" "De actuele veiligheidssituatie in Noord-Irak"" van 11 mei 2012 en een "Algemeen Ambtsbericht Noord-Irak" van oktober 2002. In het laatst vermelde artikel wordt de "vrijheid van godsdienst en overtuiging" besproken doch deze informatie van 2002 kan bezwaarlijk actueel worden genoemd. Een viertal bladzijden zijn aan het administratief dossier toegevoegd maar het is niet duidelijk waar dit bladzijden vandaan komen en bovendien is het artikel niet volledig.

Nergens in de verschillende artikels gevoegd bij het administratief dossier worden concrete en actuele gegevens vermeld met betrekking tot de gevolgen van bekering in de KRG, de regio waar verzoekster vandaan komt. Gelet op deze vaststelling wordt de bestreden beslissing conform artikel 39/2 van de vreemdelingenwet vernietigd omdat de Raad niet tot een bevestiging of hervorming kan komen van de bestreden beslissing zonder aanvullend onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 14 september 2012 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS